

Το όνειρο που ξετυλίγεται

Μια νύχτα γλυκιά, η Νεφέλη κάθισε στην πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, για να διαβάσει το βιβλίο που της χάρισε η μαμά της. Στην αρχή το ξεφύλλισε και διάβασε την περίληψή του. Δεν ενθουσιάστηκε, αλλά ξεκίνησε να το διαβάζει.

Διάβαζε για ώρες και ξαφνικά το έκλεισε και δάκρυσε. Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και πολλές περιέργες σκέψεις πέρασαν απ' το μυαλό της. Το βιβλίο έγραφε για μια κοπέλα που αποχωρίστηκε τον καλύτερό της φίλο. Το ξανασκέφτηκε. Έβαλε το παλτό της και πήγε μια βόλτα στον παλιό πεζόδρομο να ξεσκάσει. Έβλεπε τα παιδιά να παίζουν έξω στην βαρυχειμωνιά και ζευγαράκια να ζουν τις πιο όμορφες στιγμές της ζωής τους.

Ύστερα τα θυμήθηκε όλα! Θυμήθηκε το Δημήτρη, τον καλύτερό της φίλο που μετακόμισε στην Θεσσαλονίκη. Είχε να τον δει πολλά χρόνια, από τότε που ήταν 12 χρονών! Είχε στενοχωρηθεί τόσο πολύ... Παρ' όλα αυτά είχε βάλει ως στόχο να τον ξεχάσει. Πίστεψε στον εαυτό της και τα κατάφερε, αλλά δυστυχώς τα θυμήθηκε πάλι. Θυμήθηκε κάθε χαρούμενη και λυπημένη τους μέρα. Θυμήθηκε τα βράδια που κάθονταν στην ακρογιαλιά, κάτω απ' τ' άστρα. Θυμήθηκε και την μέρα που έφυγε. Δεν είπαν αντίο. Απλώς πλάνταξαν στο κλάμα, αγκαλιάστηκαν και τον είδε να απομακρύνεται με τον φίλο τους τον Ιάσωνα, ο οποίος την στήριζε πολύ. Με αυτές τις σκέψεις η ώρα πέρασε και έτσι μπήκε στο μετρό της Ακρόπολης και πήγε στο σπίτι της να ξεκουραστεί.

Ξύπνησε το πρωί και τελείωσε το βιβλίο με τον άγνωστο τίτλο. Ούτε τέλος είχε. Ήταν μπερδεμένη. Το βιβλίο έγραφε ακριβώς ό,τι είχε γράψει και η Νεφέλη πριν χρόνια για να τον θυμάται. Γύρισε στην τελευταία σελίδα όπου έγραφε:

« Αγαπημένη μου Νεφέλη,

Αυτό που διάβασες είναι όλες οι σελίδες με τις αναμνήσεις σου με τον Δημήτρη και τον Ιάσωνα, αυτές που μου είχες ζητήσει να κάψω. Τις έκανα βιβλίο, αλλά δεν έγραψα ούτε τέλος ούτε τίτλο για να γράφεις εσύ! Ξέρω πόσο πολύ λυπήθηκες και περίμενα την σωστή στιγμή! Άμα θες να γράφεις ένα σωστό τέλος, πήγαινε και βρες τον. Είσαι αρκετά μεγάλη και ελπίζω να τα καταφέρεις. Καλή τύχη!!!

Η μητέρα σου, Εύα»

Συγκινήθηκε και το πήρε σχεδόν αμέσως απόφαση να πάει να τον βρει. Ετοίμασε κάτι μικροπράγματα. Η πτήση θα πραγματοποιηθεί στις 9:00 πμ. Έφτιαξε τη βαλίτσα της και ξάπλωσε να ξεκουραστεί. Όλη νύχτα μάτι δεν έκλεισε. Ήταν απαισιόδοξη και σκεφτόταν τι θα κάνει αν δεν τον βρει. Το πρωί έφυγε πλημμυρισμένη από ανάμεικτα συναισθήματα.

Την ώρα που έφτασε άρχισε να βρέχει. Πήρε ένα ταξί, το οποίο την άφησε στον Λευκό Πύργο και κάθισε να πει έναν καφέ ώσπου να σταματήσει η βροχή. Ήλπιζε να την βρει η τύχη και εκείνη τον Δημήτρη. Δυστυχώς, στην διαδρομή της για το ξενοδοχείο έγινε ένα τροχαίο ατύχημα με το ταξί της και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο από έναν ευγενικό νεαρό. Ευτυχώς τα τραύματά της δεν ήταν σοβαρά.

Κάθε μέρα ο νεαρός την επισκεπτόταν για να δει αν έχει γίνει καλά. Μετά από τρεις μέρες, η Νεφέλη αντίκρισε τον νεαρό απέναντι της και της συστήθηκε. Τον έλεγε Δημήτρη. Την ίδια μέρα η Νεφέλη βγήκε απ' το νοσοκομείο και την φιλοξένησε στο σπίτι του μέχρι να γίνει καλά. Την ρώτησε από πού έρχεται και η Νεφέλη του τα είπε όλα. Ο Δημήτρης έμοιασε χαμένος όταν άκουσε όσα του είπε... Τα μάτια του έλαμψαν σαν να θυμήθηκε κάτι από παλιά. Της είπε πως τον έλεγε Δημήτρη Καραβάνη. Δεν της είπε όμως το αληθινό του επίθετο.

Οι μέρες περνούσαν όμορφα. Πέρασαν τα Χριστούγεννα, ερχόταν η Πρωτοχρονιά και οι πτήσεις των αεροπλάνων ακυρώθηκαν όλες λόγω κακοκαιρίας. Έτσι αποφάσισαν να γιορτάσουν εκεί την Πρωτοχρονιά. Προσκάλεσαν και την οικογένεια της Νεφέλης, ελπίζοντας ότι ο καιρός θα βελτιωθεί και θα μπορέσουν να έρθουν.

Οι ετοιμασίες ήταν δύσκολες και χρονοβόρες. Όλο αυτό τους είχε κουράσει αρκετά, αλλά δεν το έβαλαν κάτω. Όταν τελείωσαν τις ετοιμασίες χαρά κι ανακούφιση ξεχειλίσαν τις ψυχές τους διότι τα κατάφεραν! Το μόνο που τους έμενε ήταν να στολίσουν το χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Δύο μέρες πριν την Πρωτοχρονιά ήρθαν οι γονείς και τα μικρότερα αδέρφια της Νεφέλης. Τους χαιρέτησε με ενθουσιασμό, μα όταν είδε την μαμά της έσκυψε το κεφάλι της απογοητευμένη. Η κυρία Εύα κατάλαβε πως δυστυχώς δεν βρήκε τον αγαπημένο της φίλο, όπως της είχε πει και στο τηλέφωνο. Τους σύστησε στον Δημήτρη και εκείνος τους υποδέχθηκε θερμά.

Το απόγευμα της παραμονής της Πρωτοχρονιάς, οι καλεσμένοι έρχονταν σιγά σιγά. Όταν η Νεφέλη είδε τον κόσμο και άρχισε να γνωρίζει τους φίλους κι τους συγγενείς του Δημήτρη αγχώθηκε και έφυγε αθόρυβα απ' το σπίτι. Έκανε μια βόλτα στον παραλιακό πεζόδρομο και σκεφτόταν όσα πέρασε εκείνη την χρονιά. Σκέφτηκε τα πάντα. Γέλασε καθώς σκεφτόταν τις φάρσες που έκανε με τους φίλους της... Ξαφνικά το χαμόγελο έσβησε απ' τα χείλη της. Ήθελε να γυρίσει πίσω στη Αθήνα. Κόντευε δώδεκα η ώρα και κάθισε σε ένα παγκάκι με θέα την θάλασσα.

Όταν ο Δημήτρης είδε πως έλειπε έτρεξε να την βρει. Πουθενά όμως η Νεφέλη και δεν είχε πάρει το κινητό μαζί της. Δώδεκα παρά πέντε. Άρχισε να φοβάται και έκανε μια ευχή στο τελευταίο πεφταστέρι του χρόνου. Και η Νεφέλη το είδε. Έκαναν την ίδια ευχή. Η Νεφέλη σηκώθηκε για να πάει στο σπίτι και ο Δημήτρης συνέχισε να την αναζητά. Ξαφνικά συναντήθηκαν και με το που αγκαλιάστηκαν ο χρόνος άλλαξε. Η ευχή τους πραγματοποιήθηκε. Ξαναενώθηκαν! Ο Δημήτρης της είπε με θάρρος: << Εγώ είμαι! Για μένα ήρθες! Είσαι το καλύτερο δώρο του κόσμου! Θέλω να ξέρεις πως τα είχα καταλάβει όλα και έτσι δεν σου είπα το αληθινό μου όνομα για να σου κάνω έκπληξη!!! Καλή χρονιά λοιπόν! >>. Έτσι είπαν, κι η χρονιά τους κύλησε όμορφα και γεμάτη ευχάριστες εκπλήξεις!!! Και όπως λένε στα παραμύθια, έζησαν αυτοί καλά και... ακόμα καλύτερα!!!

ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ονομάζομαι Μαρία Κουμούτση και είμαι μαθήτρια της Β' τάξης και φοιτώ στο 4ο γυμνάσιο Βύρωνα. Μαθαίνω την Αγγλική και την Γερμανική γλώσσα και μου αρέσει να παίζω μπάσκετ και να χορεύω.